

INDEX

–VIDA I OBRA DE SIGMUND FREUD-----

–TEORIA DE LA PSICOANÀLISIS-----

–FREUD I LES IDEES REVOLUCIONISTES-----

–RECONeixEMENT INTERNACIONAL-----

–OBRES MÉS DESTACADES-----

–BIBLIOGRAFIA-----

VIDA I OBRA DE SIGMUND FREUD

SIGMUND FREUD nasqué a les 6:30 de la tarda del 6 de maig de 1856 en el carrer Schlossergasse n^a117 en Freiberg, Moravia, que llavors era una província de l'imperi de ÀUSTRIA–HUNGRIA, aquesta ciutat avui perteneix a Chequia i es diu Pribor, i morí el 23 de setembre de 1939 a las 20, en Marfield Gardens, Londres. El nom de Schlossergasse vas ser canviat més endavant en el seu honor, pel de Freudova ulice. Sigmund Freud es el fruit del segon matrimoni del seu pare amb Amalia Nathansohn. Freud observa que ell era una còpia del seu pare en el físic, i fins a cert punt en el intel·lectual. Descriu també al seu pare com una persona que "sempre confiava en l'esperança de que alguna cosa bona hauria de passar". Del seu pare també heretà el seu sentit de l'honor, el seu escepticisme sobre les incertes vicissituds de la vida, el seu hàbit de portar a col·loci un principi moral portant-lo a un relat d'una anècdota judaica, el seu liberalisme i les seves actituds de lliure–pensador, i potser també la seva propensió a deixar–se guiar per la seva dona. De la seva mare venia el seu sentiment. A mesura que el nen creixia, un altre fet, exteorització també de l'orgull i de l'amor que la mare sentia pel seu primogènit, estava destinat a crear en el seu ànim una impressió més intensa, realment aquesta confiança en si mateix, una de les característiques més notables de Freud, i aquest va tenir la raó en senyalar com origen aquella seguretat indeleble. Com més tard escriuria ell mateix: "Quan un home ha sigut el favorit discutit de la seva mare, aconsegueix conservar durant tota la vida un sentiment de guanyador, aquesta confiança en l'èxit que moltes vegades condueixen a l'èxit realment".

En la casa hi havia una "nodrissa", vella i lletja, amb aquella barreja professional de l'amor amb els nens i severitat per a tot en el que ells fora una transgressió. Freud la profesava amb estimació, i solia donar–li totes les seves monedes i es refereix a aquest últim fet com un record encobridor. És possible que això estiguera lligat amb el fet que la van despatxar, per robar, quan ell tenia només dos anys i mig. Ella era txeca i ambdós conversaven en txec. Era catòlica, i solia portar–lo amb ella per assistir als serveis religiosos. Implantà en el seu ànim les idees del cel i de l'infern i les de la salvació i resurrecció.

A l'edat de 4 anys degut al fracàs del negoci del seu pare es traslladà a Leipzig i després a Viena, on Freud passaria la major part de la seva vida. La vida no va ser fàcil en l'Àustria imperial on els jueus no eren molt ben vistos. La pobresa, el judaisme en la societat de doble monarquia de finals sXIX, serien altres obstacles contra els que Freud deuria de lluitar durant la seva vida. Les dificultats socials que trobava en el desenvolupament de la seva carrera de metge configuraren un destí singular, que, contra la ideologia burgesa i racista, suscitaria un dels més importants instruments de crítica i de "cura": psicoanàlisi, que és la teoria que concedeix un paper decisiu a l'inconscient per a explicar l'estructura i el funcionament de la ment humana. És un mètode terapèutic basat en tal teoria, mitjançant el qual Sigmund Freud es proposava curar certs trastorns mentals.

Als 17 anys Freud ingressà en La universitat de Viena per a estudiar medecina, va ser un estudiant una mica estrany, l'interessava més la lògica Aristotèlica que l'anatomia, la botànica, la química, la física, la fisiologia i la zoologia; es barallava amb els seus companys de classe en violentes discussions negant-se a demanar disculpes per la seva "rudesia" en els debats filosòfics.

Era molt pobre. Gracies a la bondat dels professors i amics, i guanyant diners donant classes i traduint, va pogué estudiar durant els vuit anys de la seva carrera. En 1881 es graduà en medecina. Inclús llavors no estava decidit a cuidar malalts. Durant cert temps tornà a les seves investigacions sobre les cel.lules nervioses.

La causa del sorgiment de la psicoanàlisi radica en l'allunyament de la medecina: els anys 1875–1885 foren anys d'estudi per a Freud. Aproximadament en aquesta època està apunt de'arrogarse dos descobriments científics: el de les neurones i el de la cocaïna; la qual la seva perillosa eficàcia aconseguí provar. En el 1885 obteni el cargue de Professor d'escola superior de neuropatologia i es marxà a Paris per a estudiar les malalties dels nervis i el cervell sota la direcció del neuròleg francès Jean Martín Charcot (1825–1893), que havia tractat a molts pacients que adolien de paràlisis parcials.

Freud començà a pensar que algunes de'aquelles malalties eren de'origen mental, o sigui, certes paràlisis pot ser es devien a un estat de la ment i no a una deficiència corporal.

En 1886 obre consultori com a neuròleg, la majoria dels seus pacients eren neuròtics. En aquell mateix any es casà amb Martha Bernayl i els primers anys del seu matrimoni foren econòmicament molt durs, deixant a Freud profundament marcat. En aquesta època va fer amistat amb Brener, que havia descobert una nova forma de'utilitzar la hipnosis en el tractament de la histèria. S'interessà per aquesta practica i comença utilitzant-la en els seus pacients.

En aquesta època publicà importants treballs de neurologia, però estava cada vegada més interessat en els estudis psicològics. Publicà amb Berner en 1895 "estudis sobre la histèria". Poc a poc Freud abandonava la hipnosis i començava a utilitzar la lliure associació com a mètode per tractar la histèria. Això constituí un pas crític en el desenvolupament de la psicoanàlisi.

En la lliure associació la persona comença amb algun element de'importància i deixa que les seves idees flueixin. Sense voler-ho, la persona es protegeix en certes qüestions. Aquests punts de resistència es convertiren per a Freud en un focus de la indagació i en la base de la psicoterapia. L'avantatge amb respecte a la hipnosis es que el pacient es veu obligat a reconèixer conscientment la naturalesa del seu problema. Com positivista disposat a creure que tot té una causa va creure que el que passa en els somnis no pot ser carent de sentit com sembla. L'atribuí un sentit simbòlic necessari per no pertorbar el descans.

En el treball diari descobrí que molts dels records més significatius dels seus pacients eren sobre experiències sexuals i es convesqué de que tots els trastorns de tipus sexual eren les causes essencials de la neurosi. Més tard descobrí que la majoria dels relats dels seus pacients eren fantasies. La seva errònia teoria el portà a reconèixer la fonamental naturalesa de la sexualitat infantil i constitueix una de les seves principals aportacions a la psicologia. Al principi degut a que els pacients neuròtics li ensenyaven què les seves dificultats començaven en la infància Freud desenvolupà una complicada teoria de com creixen els nens i com desenvolupen i maduren els seus instints sexuals. El sexe no sorgeix repentinament en la pubertat, existeix desde sempre. El nen va passant per diverses etapes depenent qual es la zona erògena dominant:

–**Fase Oral:** la boca, es el primer òrgan que proporciona al lactant sensació de plaer.

–**Fase Anal:** Es correspon amb el període en què el nen comença a controlar els esfínters

–**Fase fàlica:** Els impulsos eròtics es desplacen a la zona sexual.

–**Fase genital:** Seria la fase final, si s'aconsegueix passar les anteriors fases es tindrà una sexualitat adulta.

S'aplicà a si mateix la seva teoria, autoanalitza-se, tarea a la que dedicà mitja hora diària durant la resta de la seva vida. En el 1900 publicà "la interpretació dels somnis" en el que inclou abundants exemples de les seves propies experiències.

Freud incorporà una sèrie de nous terminis a les construccions teòriques que utilitzà per descriure la ment humana. Creia que la personalitat total està organitzada en tres sistemes principals.

L'allò, realitza la descarrega immediata d'energia o tensió. Freud utilitzava aquest pronom neutre per ressaltar el caràcter impersonal de'aquest estrat, el més primitiu de la ment o psiquisme. A aquest estrat pertanyen els impulsos primitius com l'instint sexual i l'agressivitat. Aquests impulsos es regeixen pel "principi de plaer", exigeixen ser satisfets.

El jo, regula les interaccions de la persona amb el seu medi ambient. L'ego representa la consciència reflexiva, la qual la seva funció es adaptarnos a la situació real. Es regeix pel "principi de realitats": aquest principi indica que els impulsos no poden ser satisfets sempre ni en tot moment.

El super-jo, que representa aspectes morals i crítics de la personalitat. Es l'estrat més recent en el psiquisme humà. A ell perteneixen normes i els ideals que ens son inculcats desde la infància. El super-jo es un sever preceptor que s'oposa als impulsos de l'al·lo i que imposa les rigoroses exigències del jo.

Aquests tres sistemes es troben en constant interacció. Aquest esquema posa en manifest la situació de conflicte en què es troba la ment humana.

Anteriorment havia utilitzat una distinció més senzilla: conscient e inconscient. Posteriorment relacionà ambas.

La seva teoria estigué en constant evolució, fins al final de la seva vida distingia entre dos grups d'instints. Un d'aquests grups serveix als fins de la vida, la seva energia la denomina libido. Suposava que totes les activitats de la ment eren guiades a reduir o eliminar aquestes tensions, i això anava acompanyat d'una experiència conscient de plaer. Donà a aquesta resposta la denominació de principi de plaer. El segon grup d'instints serien destructius, això explicaria l'agressivitat, el sadisme..etc. Serien instints de mort.

Freud utilitzà el concepte de superjo per anar més enllà de les "calculadores de la felicitat" en les que creien els utilitaris.

L'al·lo vol felicitat i el jo fer els càlculs. Fins aquí no modifica la teoria, però el super-jo es alguna cosa més, manté la calculadora de la felicitat dins dels vinculs establerts per la societat e introdueix les normes bàsiques.

Grans parts dels aspectes més revolucionaris del pensament de Freud es relacionen amb la forma en què aquestes restriccions socials s'interioritzen per a formar el super-jo.

TEORIA DE LA PSICOANÀLISIS

Les tècniques de la psicoanàlisi i gran part de la teoria psicoanalítica basada en la seva aplicació van ser desenvolupats per Sigmund Freud. Els seus treballs sobre l'estructura i el funcionament de la ment humana tingueren un gran al·canç, tant en l'àmbit científic com en el de la practica clínica.

L'inconscient

La primera de les aportacions de Freud va ser el descobriment de l'existència de processos psíquics

inconscients ordenats segons lleis pròpies, distintes a les que governen l'experiència conscient. En l'àmbit inconscient, pensaments i sentiments que es donen units es divideixen o desplacen fora del seu context original; dues imatges o idees disperses poden ser reunides (condensades) en una de sola; els pensaments poden ser dramatitzats formant imatges, en comptes d'expressar-se com conceptes abstractes, i certs objectes poden ser substituïts i representats simbòlicament per imatges d'altres, encara que la semblança entre el símbol i el simbolitzat sigui poca, o explicar-se només per la coexistència en un moment allunyat del present. Les lleis de la lògica, bàsiques en el pensament conscient, deixen d'executar el seu domini en l'inconscient.

Comprendre com funcionen els processos mentals inconscients va fer possible la compressió de fenòmens psíquics prèviament impossibles, com els somnis. A través de l'anàlisi dels processos inconscients, Freud va veure que aquest estat servia per protegir el somni (el repòs) de l'individu contra els elements perturbadors procedents dels desitjos reprimits, relacionats amb les primeres experiències del desenvolupament que afloren en aquell moment a la consciència. Així, els desitjos i pensaments moralment inacceptables, es a dir, el "contingut latent" del somni, es transformen en una experiència conscient, encara que no immediatament comprensible, a vegades absurdes, denominada "contingut manifest". El coneixement d'aquests mecanismes inconscients permet a l'analista intervenir el procés d'elaboració onírica, pel que el contingut latent es transforma en el contingut manifest, accedint a través de la interpretació dels somnis al seu significat subjacent.

Pulsions

Una suposició essencial de la teoria freudiana és que els conflictes inconscients involucren desitjos i pulsions (instints), originades en les primeres etapes del desenvolupament. A ser desvelats als pacients els conflictes inconscients mitjançant la psicoanàlisi, la seva ment adulta pot trobar solucions inaccessibles a la ment immadura del nen que va ser. Aquesta descripció de la funció que compleixen les pulsions en la vida humana és una altra de les aportacions crucials de la teoria freudiana.

Segons la seva teoria sobre la sexualitat infantil, la sexualitat adulta és el resultat d'un complex procés de desenvolupament que comença en la infància, passa per una sèrie d'etapes lligades a diferents funcions i àrees corporals (oral, anal, genital), i es correspon amb distintes fases en la relació del nen amb els adults, especialment amb els seus pares. En aquest desenvolupament són essencials el període edípic, moment en què el nen per primera vegada és capaç d'establir un vincle afectiu amb el seu progenitor del sexe oposat, semblant a la relació d'un adult amb la seva parella, amb el que el progenitor del mateix sexe és considerat un rival. La immaduresa psíquica del nen condemna al fracàs dels desitjos infantils i malgrat el seu primer pas a la maduresa adulta. A més, la immaduresa intel·lectual del nen complica encara més la situació perquè fa temer les seves pròpies fantasies. El grau en què el nen supera aquest trauma i en el que aquests vincles, pors i fantasies perviuen de mode inconscient serà decisiu en la seva vida posterior, especialment en les seves relacions afectives.

Els conflictes que passen en les etapes inicials del desenvolupament no són menys significatius com influència formativa, perquè representen els prototipus inicials de situacions socials tan bàsiques com la dependència d'altres o la relació amb l'autoritat. Per això, en aquestes primeres etapes del seu desenvolupament també serà bàsic en la formació de la personalitat del nen el comportament dels seus pares. El fet que el nen reaccioni no només davant de la realitat objectiva, sinó també davant la distorsió fantàstica de la realitat, complica significativament inclos els esforços educatius millor intencionats.

Complex d'Edip

En psicoanàlisi, sentiments derivats de la vinculació eròtica del nen amb el pare del sexe oposat. El terme "complex d'Edip" va ser acunyat per Sigmund Freud.

Per a Freud, el complex d'Edip era una etapa fundamental en el desenvolupament psicosexual del nen i establí

que pasaba entre els 2 i els anys, quan els nens experimenten intensos sentiments d'amor, d'odi,, por i enveja, que desapareixen una vegada el s'ha identificat amb el pare i ha après a reprimir els seus instints sexuals

El nen es que "fixat" en aquesta etapa (l'etapa falica) del desenvolupament libial, o en qualsevol de les altres etapes senyalades per Freud (oral anal...), pot experimentar problemes en la seva vida adulta degut a la falta de gratificació o a la sobregratificació de les seves necessitats. De fet, Freud indicà que el complex d'Edip, com a resum de les tendències libials socialment acceptades de la primera infància, constitueix el complex nudear de la nuerosi, i que el treball terapeútic de la psicoanàlisi consisteix en l'elaborar la fixació edíptica--l'amor a la mare i l'odi al pare--, de manera que el subjecte pugui trobar substituïts socialment acceptables de la seva mare i així reconciliar-se amb el pare.

Freud considerava que aquesta mateixa estructura de relacions, però a l'inversa(l'amor al pare i l'odi a la mare) constituïa el complex d'Edip femení, denominat pel psicoanalista suís Carl G. Jung "complex d'Electra".

L'allo, el jo i el super-jo

L'esforç per clarificar el desconcertant nombre d'observacions interrelacionades posades a la llum per l'exploració psicoanalítica, conduí al desenvolupament d'un model d'estructura del sistema psiúic. Tres sistemes funcionals, o instàncies, es distingeixen en aquest model: l'allo, el jo y el super-jo.

La primera instància es refereix a les tendències impulsives (entre elles, les sexuals i les agressives) que parteixen del cos i que tene a veure amb el desitg en un sentit primari, contraries als fruits de l'educació i la cultura, Freud anomenà a aquestes tendències *triebe*, que literalment significa "pulsíó" però que normalment es tradueix amb impropietat com "instint". Aquestes pulsions exigeixen la seva immediata satisfacció, i son experimentades de forma placentosa pel individu, però desconeixen el principi de realitat i s'atenen només al principi del plaer (egoísta, acrític e irracional).

Com aconseguir en el món real les condicions de satisfacció d'aquelles pulsions bàsiques es el treball de la segona estança, el jo, que domina les funcions com la percepció, el pensament i el control motor, per a adaptar-se a les condicions externes del món social i objectiu. Per a desenvolupar aquesta funció adaptativa, de conservació de l'individu, el jo ha de ser capaç de posposar la satisfacció de les pulsions de l'allo que presionen per a la seva immediata satisfacció, amb el qual s'origina la primera tensió. Per a defensar de les pulsions inacceptables d l'allo, el jo desenvolupa mecanismes psiúics específics anomenats mecanismes de defensa. Els principals són: la repressió, la projecció i la formació reactiva. Tals mecanismes de defensa es disparen en quant la ansietat senyala el perill de que les pulsions inacceptables original puguin reapareixer en la consciència.

Una pulsíó de l'allo arriba a fer-se inadmissible, no només com a resultat d'una necessitat temporal de posposar la satisfacció fins que les condicions de la realitat siguin més favorables, sino, sobre tot, degut a la prohibició que els altres (originalment els pares) imponden a l'individu. El conjunt d'aquestes demandes i prohibicions constitueix el contingut del super-jo, la seva funció es controlar el jo segons les pautes moral imposades pels pares. Si les demandes del super-jo no són ateses, la persona es sentirà culpable, culpabilitat que també es manifestat com ansietat i/o vergonya.

El super-jo, que segons la teoria freudiana s'origina en l'esforç de superar el complex d'Edip, es parcialment inconscient, degut a que té una força que s'assembla a la de les pulsions, i pot donar lloc a sentiments de culpa que no dependran de cap transgressió conscient. El jo, instància mitjadora entre les demandes de l'allo i les exigències del super-jo i el món exterior, pot no tenir el poder suficient per a reconciliar aquestes forces en conflicte. Es més, el jo pot coatar-se en el seu desenvolupament al ser atrapat en els seus primers conflictes, denominats fixacions o complexes, poguent tornar-se a modes de funcionament primaris en el desenvolupament psiúic i a modes de satisfacció infantils. Aquest procés es coneix com regressió. Incapaç de

funcionar normament, el jo només pot mantenir el seu control limitat i la seva integritat desenvolupant símptomes neurotics, a través dels quals s'expressa la tensió de l'aparat psíquic.

Ansietat

Pedra angular de la teoria i la pràctica de la psicoanàlisi moderna és el concepte d'ansietat, un tipus d'experiència que implica una reacció contra certes situacions perilloses. Aquestes situacions de perill, tal com les descriu Freud, són la por a ser abandonat, a perdre algun objecte amat, la por a la venjança i al càstig, i la possibilitat de càstig per part del super-jo. En conseqüència, els símptomes, els desordres de la personalitat i dels desitjos, així com la pròpia sublimació de les pulsions, representen compromisos, diferents formes d'adaptació que el jo intenta desenvolupar amb major o menor èxit, per a reconciliar les diferents forces mentals en conflicte.

FREUD I LES IDEES REVOLUCIONISTES

En una taula del seu consultori, el doctor Sigmund Freud tenia una gerra de cristall plena de les antigüitats que li agradava molt col·leccionar: escarabats egipcis, aïms de silex del paleolític, figures anònimes. Quina relació amagava aquesta eclèctica vitrina de curiositats amb el psicoanàlisi? Freud tractava d'investigar com els esdeveniments de l'infància dels seus pacients havien configurat les seves personalitats d'adults. Aquells artefactes prehistòrics, solia dir als seus visitats, eren claus de l'infància de l'espècie humana

Freud havia estudiat la carrera de biologia durant l'auge del darwinisme clàssic, quan les facultats de medicina alemanes ensenyaven la recapitulació. Aquesta idea, impulsada a Alemanya per Ernst Haeckel, mantenia que el desenvolupament de cada individu és la reproducció a càmera ràpida de tota la història de l'espècie.

Basant-se en observacions generals de l'embrió en desenvolupament, la teoria de la recapitulació exercí una gran influència fora de l'àmbit científic. Aquesta analogia, mal aplicada o portada a l'extrem d'explicar un gran nombre de fenòmens socials, provocà molts danys. Es partia de l'idea inexacta de que, en diversos moments, l'embrió humà s'assembla en el ventre matern a un peix adult, un rèptil, un mico etc...i es suposava que tots els individus atravesen els mateixos estadis de desenvolupament.

Segons una aplicació ampliada d'aquesta idea l'intel·ligència dels nens europeus pasava per una etapa similar a la dels adults de les races contemporànies dels nostres avantpassats prehistòrics primitius. Els pobles tribals que havien estat esclavitzats o colonitzats es consideraven primitius infantils que requerien la ferma supervisió d'un missioner patern o d'un administrador colonial.

A la triada de nens, salvatges i homes primitius, Freud hi ha afegit un quart element: l'adult neuròtic.

Al tractar a Freud, la majoria dels autors ha considerat que les seves teories sorgiren, plenament formades, del seu propi sistema de pensament, sense precedents científics.

La famosa obra de Freud *Tòtem i tabú* (1913) es substituïa: Alguns punts de coincidència entre la vida mental dels salvatges i els neuròtics. En aquesta imaginativa obra clàssica, Freud meditava sobre la relació entre el tabú de l'incest, difós pel món sencer i el totemisme trivial: l'identificació amb un animal sagrat que només pot ser mort una vegada a l'any en que és devorat ritualment.

A arribar aquí ell elaborà el seu propi mite psicoanalític de "la horda primigènica", versió freudiana del pecat original. Freud imaginava que la primera societat prehistòrica havia estat un clan patriarcal regit per un pare dominant que monopolitzava el menjar i el sexe. Per aconseguir una dona, els fills assassinaren al seu pare. Però llavors es sentiren massa culpables com per a disfrutar de les dones. Segons el pensament de Freud, aquesta situació hauria estat l'origen del tabú de l'incest.

Més tard els fills aliviaren el seu sofriment de culpa fonent el record del seu pare amb el d'un animal simnòlic totemic la mort del qual era tabú.

Les conclusions de Freud sobre els orígens i disfuncions del comportament humà es basen, doncs, en os teories biològiques anticuades: la recapitulació, combinada amb l'herència lamarckiana. La majoria dels freudians actuals, desconcertadors de l'història de la teoria de l'evolució, no poden apreciar la profunditat amb el que el pensament de Freud enfonsa les seves arrels en aquestes importants modes científiques del sXIX, que han sigut abandonades desde fa molt de temps pels biòlegs.

RECONeixEMENT INTERNACIONAL

El creixent reconeixement del moviment psicoanalític va fer possible crear en 1910 una organització d'àmbit mundial denominada Associació Psicoanalítica internacional. Mentre que el moviment s'extenia, guanyant adeptes a Europa i Estats Units, Freud estava preocupat per les disensions aparegudes entre els components del seu cercle original, sobre tot les de Adler i Jung, cada un dels quals desenvolupà una base teòrica diferent en desacord amb la tesi de Freud sobre l'origen sexual de les neurosis. Freud s'enfrontà amb aquestes postures desenvolupant els seus conceptes bàsics i els seus punts de vista en publicacions i conferències.

Després del començament de la I Guerra mundial, Freud abandonà quasi la observació clínica i es concentrà en l'aplicació de les seves teories a l'interpretació psicoanalítica de fenòmens socials, com la religió...etc. En 1923 se li detectà un càncer en la mandíbula que precisà d'un tractament constant i dolorós, pel que va haver de sotmetre a diverses operacions quirúrgiques. A pesar d'aquests sofriments, continuà la seva activitat durant els 16 anys següents, escrivint principalment sobre assumptes filosòfics o culturals.

Quan els nazis ocuparen Àustria, en 1938, Freud es traslladà amb la seva família a Londres, on morí el 23 de setembre de 1939.

La principal contribució de Freud va ser la creació d'un punt de vista radicalment nou en la comprensió de la personalitat humana, al demostrar l'existència i el poder de l'inconscient. Ademés, fundà una nova disciplina mèdica i formulà procediments terapèutics bàsics que, més o menys modificats encara s'apliquen, en el tractament mitjançant psicoteràpia de la neurosi. Encara que mai va conèixer en vida un reconeixement unànim, i ha sigut habitualment qüestionat desde llavors. Freud és indubablement un dels grans pensadors del món contemporani.

OBRAS PRINCIPALS DE SIGMUND FREUD

1887–1902. *Aus den Anfängen der Psychoanalyse* (Los orígenes del

psicoanálisis, cartas a Wilhelm Fliess, manuscritos y notas;

1895. (con Josef Breuer): *Studien über Hysterie* (Estudios sobre la histeria);

1900. *Die Traumdeutung* (La interpretación de los sueños);

1901. *Zur Psychopathologie des Alltagslebens* (La psicopatología de la vida cotidiana);

1905. *Bruchstück einer Hysterie-Analyse* (Análisis fragmentario de una histeria: caso "Dora")

Drei Abhandlungen zur Sexual theorie (Tres ensayos para una teoría sexual);

Der Witz und seine Beziehung zum unbewussten (El chiste y su relación con el inconsciente)

1907. Der Wahn und die Traüme in W. Jensens "Gradiva" (El delirio y los sueños en "La Gradiva" de W Jensen);

1909. Analyse der Phobie eines fünfjährigen Knaben (Análisis de la fobia de un niño de cinco años: caso "Juanito")

Bemerkungen über cinen Fall von Zwang sneurose (Análisis de un caso de neurosis obsesiva caso: "El hombre de las ratas");

Über Psychoanalys (Psicoanálisis. Cinco conferencias pronunciadas en la Clark University, E.E.U.U);

1910. Eine Kingheitserinnerung des Leonardo da Vinci (Un recuerdo infantil de Leonardo da vinci);

1911. Psychoanalytische Bemerkungen über einenautobiographisch beschriebenen Fall un Paranzia (Observaciones ppsicoanalíticas sobre un caso de parancia, autobiográficamente escrito: caso "Schreber");

1912. Totem und Tabu (Totem y tabú)

1915. Triebe und Tribschick sale (Las pulsiones y sus destinos);

Zeitgeniässes über Krieg und Tod (Consideraciones de actualidad sobre la guerra y la muerte);

1916–1917. Vorlesongen zur Einführung in die Psychoanalyse (Lecciones introductorias al psicoanálisis);

1917. Traver und Melancholie (Duelo y Melancolía)

1918. Aus der Geschichte einer infantilem Neurose (Historia de una neurosis infantil: caso de "El hombre de los lobos");

1920. Jenseits des Lustprinzips (Más allá del principio del placer);
1921. Massenpsychologie und Ich-Analyse (Psicología de las masas y análisis del Yo);
1923. Das ökonomische Problem des Masochismus (El problema económico del masoquismo);
1925. Selbstdarstellung (Autobiografía);
1926. Hemmung, Symptom und Angst (Inhibición, síntoma y angustia);
1927. Die Zukunft einer Illusion (El porvenir de una ilusión);
1930. Das Unbehagen in der Kultur (El malestar en la cultura);
1938. Abriss der Psychoanalyse (Compendio de psicoanálisis);
1939. Der Mann Moses und die monotheistische Religion (Moisés y la religión monoteísta);

BIBLIOGRAFIA

- Microsoft Encarta 99
- Internet
- Fragment de Diccionari de l'evolució
- Vida y obra de Sigmund Freud per Ernest Jones